

PENTRU ULTIMA OARĂ: Bun-venit în Valea Ionii!
Sau, dacă nu ai mai citit nicio carte din această serie până acum, pentru prima oară: Bun-venit în Valea Ionii!

Valea Ionii e plină de dealuri și Valea Ionii e plină de vaci. Dealurile sunt verzi. Vacile au diverse culori. În mare parte, vacile sunt alb cu negru, dar sunt și destul de multe maro. Bob Latră, un fermier local distins, pretinde că deține o vacă albastră, dar alți oameni spun că e, de fapt, doar un soi de gri. Iată o ilustrație a vacii în chestiune:

Ne dăm seama că această ilustrație, redată doar în tuș negru, nu te va ajuta să hotărăști singur dacă vaca lui Bob este albastră. Din păcate, nu ne permitem să tipărim aceste cărți color. Totuși, sperăm că ți-a plăcut ilustrația. E o vacă pe cinste!

Valea Ionii aproape că a fost cunoscută ca „Perla lăptoasă din diadema de lactate a Americii“, un motto respins de Consiliul Văii Ionii pentru că doar unul dintre membri știa ce e o diademă. (E o coroană.) Orașul găzduiește un număr mai mare de vaci decât de oameni – lucru pe care l-ai ști dacă ai locui aici, ceea ce probabil nu se întâmplă, pentru că nu mulți oameni o fac, iar vacile nu pot citi cărți. Pe Pământ locuiesc multe miliarde de oameni, dar numai 9 980 dintre ei locuiesc în Valea Ionii.

Așadar:

Care sunt șansele ca acest orășel să fie casa nu a unuia, ci a doi farsori de prim rang?

Și care sunt șansele ca, dintre miliardele de oameni de pe Pământ, doi să se întâlnească în Valea Ionii și să descopere că sunt suflete pereche, tovarăși pe viață, adevărați *amigos* și prieteni la cataramă?

Care e probabilitatea ca acest cătun adormit să fie, chiar și pentru scurt timp, scena uneia dintre cele mai grozave perechi de farsori din istorie, un cuplu faimos care pune la cale păcăleli, cunoscut drept Cei Doi Teribili?

Nu știm răspunsurile la aceste întrebări. Matematica n-a fost niciodată punctul nostru forte. Dar probabilitatea e mică! Șansele sunt infime! Pare aproape de neconceput!

Și totuși.

Valea Ionii e orașul unde locuiesc Miles Murphy și Niles Sparks. Iată-i chiar aici:

Stai. Scuze. Nu arată cum trebuie. Doar pe Niles îl poți vedea în acea ilustrație. Asta pentru că sunt în mijlocul unei farse.

Iată o ilustrație făcută cu cinci minute mai devreme:

Mult mai bine. Începem.

ERA DUMINICĂ. Era toamnă. Miles și Niles, îmbrăcați în paltoane foarte mari, stăteau unul lângă altul în partea din spate a autobuzului trei. Treiul trecea pe lângă casa lui Niles, pe strada Cremă de Unt, și pe lângă o pășune deținută de Bob Latră, locul spre care se îndreptau. În mod normal, ar fi mers cu bicicletele, dar acum cărau mai multe lucruri.

Sub paltoane, cumulat, Miles și Niles aveau, lipite de corp:

- ♦ Trei cutii de vopsea pentru animale, violet-închis
- ♦ Trei cutii de vopsea pentru animale, verde-neon
- ♦ Un șablon din carton făcut dintr-o cutie în care fusese ambalat un frigider, model cu buline
- ♦ O ruletă foarte lungă
- ♦ Foarfece de grădină
- ♦ Unelte învelite într-o husă din piele
- ♦ O mașină de tuns iarba cu cilindru, Brünste 3030, dezasamblată

— Ești sigur că vopseaua asta o va colora? a întrebat Miles.

— Da, a spus Niles.

— Ești sigur-sigur? a întrebat Miles.

— Da, da, a spus Niles. E vopsea pentru animale. Pentru asta e făcută.

— O, a zis Miles. OK.

Miles nu știa prea multe despre vopseaua pentru animale de fermă, sau despre animalele de fermă, pentru că nu crescuse în preajma vacilor. Crescuse la mii de kilometri depărtare, într-un apartament dintr-o clădire roz care era aproape de ocean. Cu doi ani în urmă, Miles și mama lui se mutaseră în Valea Ionii. Și chiar dacă trecuseră doar doi ani, lui Miles i se părea că tot ce se petrecuse atunci, în acel oraș de pe malul oceanului, i se întâmplase altcuiva. Părea că viața lui adevărată erau lucrurile care se întâmplaseră *de atunci înainte*. Pentru Miles, era ca și cum povestea lui începuse când l-a cunoscut pe Niles Sparks, ceea ce poți simți când îți întâlnești cel mai bun prieten.

— Credeam că vom purta ochelari de soare, a spus Niles, care purta ochelari de soare.

— O, da, a spus Miles.

Și-a scos ochelarii de soare din haină și și i-a pus.

— De ce purtăm ochelari de soare? a întrebat el.

Niles a ridicat din umeri.

— Paltoane mari. Ochelari de soare. Părea un look cool.

Miles a admirat reflexia lor în geam.

— Da, a spus el. Chiar e cool.

Autobuzul s-a oprit la o intersecție. Ușile s-au deschis cu un șuierat și a urcat o femeie cu șapcă și uniformă albastru-marin.

— Biletele, i-a spus ea unui bătrân din primul rând.

Bătrânul a scos un bilet de autobuz. Ea l-a perforat prompt – clic, clic! – și i-a întins biletul înapoi.

— Mulțumesc, a spus bătrânul politicos.

Controloarea a trecut mai departe fără să spună „cu plăcere“.

— Biletele.

O fetiță din următorul rând i-a înmănat două bilete, unul pentru ea și unul pentru mama ei.

— Mama a zis că pot ține eu biletele! a spus fetița.

— Chiar dacă n-a vrut să le plătească ea! a spus mama.

Fetița a râs.

Mama ei a râs.

Controloarea nu a râs.

Nici măcar nu a zâmbit.

Doar a perforat biletele – clic, clic! – și le-a dat înapoi.

— Doamna aia e rea, a șoptit fetița.

— Poate că doar are o zi proastă, a spus mama ei.

Mama fetiței avea dreptate. Controloarea chiar avea o zi proastă. În acea dimineață, veterinarul îi spusese că motanul ei, Joseph, „câștigase în greutate“. Apoi, cu cinci minute în urmă, soțul ei, pe care îl chema tot Joseph, îi scrisese un mesaj cum că nu mai era boia la magazin, ceea ce era inacceptabil, deoarece în serile de duminică femeia gătea întotdeauna gulaș. Era al doilea lucru care îi plăcea cel mai mult pe lume. Deci, da, avea o zi proastă.

Dar, drept vorbind, și fetița avea dreptate. Controloarea era o persoană rea. Până și în zilele ei bune era morocănoasă, neprietenoasă, perforând indiferentă bilete. Lucrul care îi plăcea cel mai mult pe lume, chiar mai mult decât gulașul, era să arunce oameni din autobuz.

Nu să-i arunce *la propriu*.

Să-i *dea jos*.

Deși uneori, noaptea, controloarea zâmbea în somn în timp ce visa că azvârlea pasageri în aer – bătrâni, fetițe și mame făcând tumbe peste benzile din trafic și rostogolindu-se în iarba înaltă care creștea pe marginea drumului.

Deci, da, era o persoană rea.

— Biletele, i-a spus ea unui bărbat care își ținea deja întins biletul.

În spatele autobuzului, Niles a băgat mâna în buzunarul de la piept al hainei sale.

Întregul corp i s-a încordat.

— Care-i baiul? a întrebat Miles.

Niles a scormonit în buzunar.

Apoi a scormonit în toate celelalte buzunare ale hainei.

Apoi s-a ridicat și și-a verificat buzunarele pantalonilor.

— Niles, ce s-a întâmplat? a întrebat Miles.

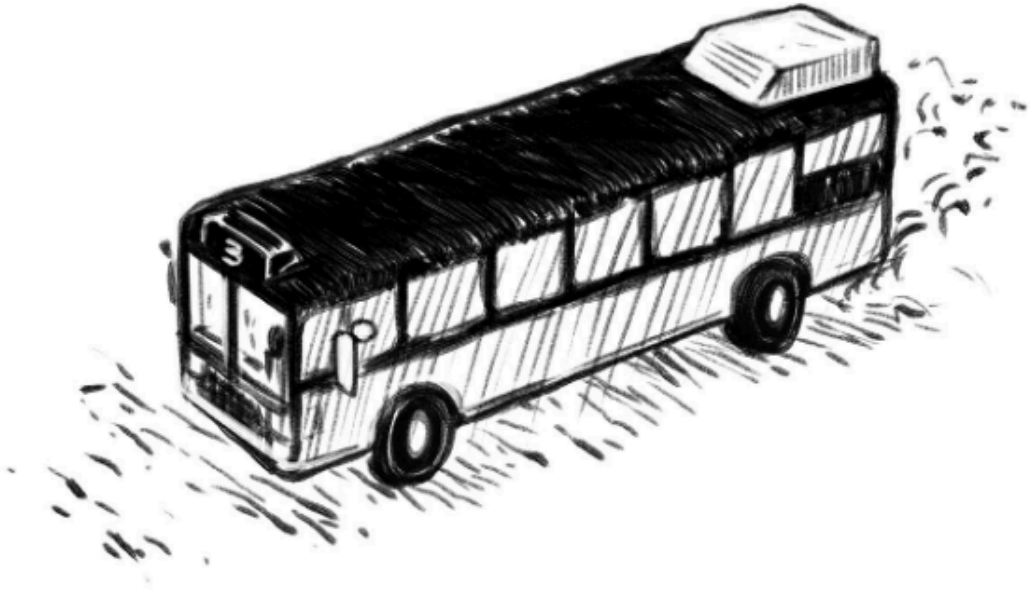
Niles a scuturat din cap și și-a verificat iar toate buzunarele.

— Niles, a spus Miles.

— Miles, a spus Niles, scoțând o singură bucată de hârtie din buzunarul de la piept. Avem doar un bilet.

Capitolul

3

- **CUM ADICĂ** avem doar un bilet? a întrebat Miles.
— Tu câte bilete ai? a răspuns Niles.
— Niciunul! a zis Miles.
— Exact, a spus Niles.
— Dar ai zis că vei cumpăra bilete pentru amândoi, a spus Miles.
— Am cumpărat! a spus Niles.
— Atunci de ce ai doar unul?
— Se pare că l-am pierdut pe al tău.
— Pe al meu! De ce e al meu cel pierdut?
— Poftim?

— Poate l-ai pierdut pe *al tău*, a spus Miles. Poate
ăla e biletul *meu*.

— Biletele, i-a spus controloarea unui puști care
purta căști.

— Nu contează al cui e biletul ăsta, a zis Niles,
care ținea biletul astfel încât Miles să nu ajungă la
el. Amândoi trebuie să ajungem la ferma lui Bob
Latră, altfel Operațiunea „Primul Contact“ e un
eșec. Este o treabă pentru două persoane. În plus,
cărăm fiecare jumătate de mașină de tuns iarba. Ne
trebuie două bilete.

— OK.

Miles a încetat să încerce să apuce biletul.

— Așadar, ce facem?

Niles și-a pus biletul înapoi în buzunar.

— Ne gândim.

Au stat și s-au gândit, în timp ce controloarea își
croia drum către spatele autobuzului.

— Biletele.

Clic, clic!

— Biletele.

Clic, clic!

— Pare rea, a spus Miles.

— Mda, a zis Niles.

— Biletele.

Clic, clic!

— Ai vreo idee? a întrebat Niles.

— Nu, a răspuns Miles. Tu?

— Nu, a zis Niles. Dar ne cam bazăm pe tine aici.

— Pe mine? a spus Miles. De ce pe mine?

— Pentru că ești bun sub presiune! a spus Niles.

La asta te pricepi!

— Ei, hai, a zis Miles.

S-a uitat în pământ, la pantofi.

— Ce-i? a spus Niles. E un compliment! Ești cu capul pe umeri! Întotdeauna ne salvezi în situații-limită!

— Ei bine, asta e foarte multă presiune! a spus Miles.

— Da, a zis Niles. DAR EȘTI BUN SUB PRESIUNE!

— Nu mai spune asta! a zis Miles.

Controloarea era la jumătatea drumului către băieți.

— Biletele.

Clic, clic!

— Biletele.

Clic, clic!

Miles și-a ridicat brusc capul.

— Știu, a zis el. Mă voi ascunde.

— Poftim? a spus Niles.

Miles s-a lăsat să alunece de pe scaun, dezbrându-se de haină.

— Mă voi ascunde, a spus el. Ascunde-mă.

— Genial.

Niles l-a ajutat pe Miles să-și dea jos haina. Apoi Miles s-a întins pe podea, s-a târât sub scaunele

din fața lui și s-a ghemuit cât a putut, adică nu prea mult, în principal din cauza echipamentului pentru farse lipit de corpul său.

— Acoperă-mă, a spus Miles.

Niles a aranjat ușor haina peste Miles.

— Nu te mișca, a spus Niles.

— Normal că nu, a zis Miles.

Niles și-a dat jos ochelarii și și-a pus picioarele peste ceea ce era, probabil, capul lui Miles.

Sincronizarea le-a fost perfectă.

— Biletele.

— O clipă, vă rog, doamnă.

Niles a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos două bilete de autobuz.

Le-a înmânat.

— Unul e pentru mine, iar celălalt pentru prietenul meu.

— Prietenul tău? a întrebat controloarea.

— Da, prietenul meu de aici, de pe jos.

Niles s-a aplecat și a ridicat un colț de haină.

— Bună ziua, a spus Miles.

— De ce poartă ochelari de soare? a întrebat femeia.

— Bună întrebare! a zis Niles. Miles, de ce porți ochelari de soare?

Miles a ridicat din umeri.

— Părea un look cool.

— Iată! a spus Niles.

Niles a zâmbit.

Miles a zâmbit.

Controloarea a făcut fața asta:

Uite! E greu să-ți dai seama, dar pare a fi o urmă de zâmbet!

Clic, clic!

A perforat biletele și i le-a întins lui Niles.

— Mulțumesc! a spus el.

Și-a pus biletele în buzunar și a tras înapoi haina peste fața lui Miles.

— Mulțumesc, a spus Miles de sub haină.

— Mulțumesc, a spus femeia și a mers mai departe.

Haina de pe jos s-a scuturat de răs.

— E chiar scârbos aici jos, a spus Miles.

Și Niles râdea.

— Mda, a zis el. E o podea de autobuz.

— Știai că mă voi ascunde, a spus Miles. Ai știut tot timpul.

— Da, a zis Niles. Am știut.

Desigur că Niles știuse, iar Miles a știut că Niles știuse, și această informație îi făcea să râdă și mai tare. Au râs până i-a durut burta, până le-au dat lacrimile.

O mână a ieșit de sub haină, o mână cu două degete ridicate în aer, exact așa:

Iar Niles a atins cu vârful degetelor sale degetele lui Miles și au mai râs puțin.

Au râs pentru că au înțeles ceea ce înțeleg toți marii farsori: o păcăleală poate fi un ac de pălărie în balonul tiraniei, o pocnitoare în capela cotidianului, dar poate fi și o strângere de mână secretă între prieteni. O farsă e uneori o palmă. Uneori e un pocnet. Dar câteodată e o îmbrățișare. O farsă făcută unui camarad farsor poate fi un mesaj codat. El spune: „Salutare, prietene. Știu cine ești.“